

Tre dikt av Julia Cimaſiejeva ///

Sirkus

Jeg ble født
med et omreisende sirkus i meg.
Med et sirkus, tenk deg det,
i en polesisk landsby.
Sjonglører, akrobater,
skjeggete damer ...
For en skam!

Det omreisende sirkuset
vokste sammen med meg
som en ulvunge, som vil ha kjøtt,
alle ville de ha fyrverkeri
og brede gater.
Men her –
rødbetåkre,
potetbiller,
folkelig kunnskap.

Jeg gjemte sirkuset mitt
mellom boksidene,
som et herbarium.
Sjonglørene, akrobatene,
de skjeggete damene
gjorde jeg flate,

jeg håpet at jeg skulle tørke ut
deres umettelige kropper.
Men sirkusartistene nektet å dø,
de vokste og ble sterke
under boksidenes dyne,
på bokstavenes kalorier,
i min kropps telt.

De lærte seg
sirkustriks,
slik andunger,
grisunger, kyllinger
lærer seg ting.
Eller kanskje de ble lært opp av dem?

Og da de hadde samlet krefter,
fant de en vogn,
risset de opp et kart –
da de kunne alt
som de ville og burde kunne ...

kidnappet sirkusartistene meg,
fortærte sirkusartistene meg.

Til slutt åpnet sirkusartistene
sitt omreisende sirkus
i meg.

1986

Vi kunne ikke ta dere med oss,
våre hjem uten ben.
Kunne ikke lesse dere på skuldrene og bære
dere bort,
nypløyde kjøkkenhager.
Kirkegårder, vi kunne ikke grave opp
korsene deres med roten
og plante dem om i ren jord.

Eplehager,
med lukkede hvit-rosa øyne,
dere forstummet i forventingen om at vi snart
kom tilbake.
Og da eggstokkene deres,
unnfanget med cesium,
begynte å vokse og bli blodrøde
kom bare de menneskesky og sultne kattene
tilbake, ved å følge stjernene,
men eplene deres spiste de uansett ikke.

Eplene falt av og råtnet, korsene
tørket inn uten tårene våre,
kjøkkenhagene gikk seg vill i ugresset
og ble stille.

Og husene våre ble gamle,
sorgen fikk husene til å miste fornuften og hukommelsen.
Fremmede folk rev opp golvplankene med spikre,

tok ned tepper med påfugler fra veggene,
stjal og bar bort tingene våre som var infisert med sykdom,
de sykdomsinfiserte tingene, som ingen kunne gjøre friske,
ting, som selv tiet om sykdommen sin.

Ting, uten hvilke hjemmene våre
sluttet å være hjem.

... og da vi etter mange år
kom på besøk,
vinket bare korsene på gravene
til oss med broderte remser
av gamle håndklær.

Verken husene eller kjøkkenhagene eller epletrærne
kjente oss igjen.

Og det var ikke oss
våre gode forfedre bønnfalt
fra sine nyryddede graver, men
verken husene eller kjøkkenhagene eller epletrærne
tilga oss noen ting.

Når jeg leser Celan

Når jeg leser Celan,
tar jeg inn lukten av kosmos.
Kosmos lukter kald
og mørk jord.

I versene til Celan
er mennesket forbundet med jorden,
han og hun er forbundet med jorden,
(knyttet sammen ovenfra med en knute av stjernebilder)

Forbundet,
Men ikke som en såmann, og ikke som en plogmann,
men som henne eller ham, som for første gang
ble modellert ut av denne jorden,
knadd med en sterk hånd
til en tett deig i universets
digre deigtrau, ru
på innsiden.

Kosmos lukter
av jordens rå og ferske
deig.

//

Gjendiktet av Christian Kjelstrup